

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

d Mat. 5.

dam; & homines vocandos, qui eam sequantur. Ac propterea, cum ipse uangelicæ perfectionis legem voluit promulgare, d *ascendit in montem* & celsum, qui, S. August. teste, significabat eius doctrinæ celsitudinem; & mul. conduxit suos discipulos, futuros postea eiusdem doctrinæ præceptores. Hunc igitur in modum etiam nunc cupit antiquos Religiosos perfectionis, quam profitentur, sui limitatem conscendere; & alios postea vocari qui in eadem ipsos imitentur.

S. I.

1. 2. 9. 189.

EX Quo fit, vt cum alios ad se vocant (vt docet S. Thomas) non solum non malè faciant, si debitis prudentia & moderatione, absque violentia, aut fraude progrediantur: quin potius rem faciant Domino nostro gratissimam, impulsu sequentes Spiritus sancti, illos ad id impulsis, iuxta verbum illud Sancti Ioannis: *a qui audit, dicat, veni*: hoc est, qui Dei vocem audit, oret ipsum supplex, vt veniat ad regnandum in hominibus per gratiam; & inuitet alios ad eandem participandam; fruendumque bonis, quibus ipse gaudet. Quemadmodum Sanctus Andreas, statim post Christum Dominum nostrum nouit, fratrem suum Petrum vocauit, & adduxit eum ad *ESVM*: perfecta enim charitas non est inuidiosa, que proprium tantum querit commodum; sed multorum, & præcipue fratrum suorum; & cupit, vt omnes ipsam comitentur in amando, quem ipsa amat; & amplectendum ac possidendum thesaurum, quem ipsa possidet. Et quis hominum, inueniens aurifodinam aded copiosam, vt sufficiens non solum ad ipsum, sed etiam ad omnes suos cognatos & amicos diuidenda, non illis eandem statim ostenderet; vt cum ipso venientes aurum multum ex ea acciperent? & nominatim, si in ipsius lucrum & utilitatem cecideret, quod alij quoque thesaurum sibi ex ea compararent? Quid igitur aurum, quod qui Religionis thesaurum in campo alias absconditum inuenit, & immensum eius valorem agnouit, statim illum amicis & notis suis manifestet; vt ad eum possidendum accedant, & ita secum multos alios ad Religionem adducat, qui thesauris in ea existentibus fruantur? ita Sanctus Bernardus, cum à Deo ad Ordinem Cisterciensium vocaretur: non enim satis sibi esse existimans, quod solus ingrederetur, ex cognatis & amicis triginta socios collegit, quos secum ad eum deduxit; ac sensim vocauit omnes fratres suos, & multos alios ex diuersis prouincijs. Nam quomodo in modum homines huius sæculi optant, post se relinquere filios, qui familiam suam conseruent; & ita, si illos relinquunt, cum magna consolatione moriuntur: nam vt dixit Ecclesiasticus: *et si mortuus est Pater, tamen quasi non est mortuus. Similem enim reliquit post se, in quo viuit eius memoria*.

2. Apoc. 22.

17.

Alios secum ad Religionem trahere quam bonum sit aliorum exemplis patet.

b Ioan. 1. 41

c Eccl. 30. 4.

ita etiam Religiosi sanctè desiderant, & student, spirituales filios post se relinquere, qui Religiosam suam familiam conseruent; & vterius promoveant, quod ipsi inchoarunt, aut conseruarunt. Quos etiam ipse Deus ad id faciendum impellit; quemadmodum cum voluit Eliam ex hoc mundo transire, iussit vocare Eliseum, qui ei in statu prophetico succederet. qui, dum venisset ad Eliseum, misit pallium suum super illum, quasi habitum Prophetæ ei traderet, dixitque ei: *quod meum erat feci tibi*, transmittens in te spiritum meum, qui Eliseus statim vocationi illi obtemperavit, & sequens est Eliam in proximo capite retulimus.

SED quoniam nec verba nec rationes hominis etiam Sancti aliquid valent, nisi Deus cordis portam aperiat, ut eas audiat, & admittat, loquens scilicet etiam ipse sancta sua inspiratione: opus est, ut, qui alterum voluerit inducere & permouere ad sectandam perfectionem, eum in modum loquatur, quem Apostolus insinuauit, dicens: *e ex sinceritate sicut ex Deo, coram Deo, in Christo loquimur*. Sinceritas tunc aderit, si rationes cum puritate gloriæ Dei & boni animatum intentione adferantur, non admixtis respectibus terrenis, vanis, aut propriorum commodorum. Hæc enim vocatio non debet inniti (ut idem Apostolus dixit) *persuasibilibus humane sapientia verbi, sed spiritui & virtuti Dei*. Quare non debet proferri sermo cum aliquo passionis impetu, aut inordinato affectu qui lolet esse cæcus, præceps aut temerarius; sed *ex Deo*, cum motione scilicet & inspiratione ipsius Dei: ut prodeat quasi à diuinæ sapientiæ instrumento; ad vocandos homines, qui in domo eius ipsi seruiant. Et quoniam inspiratio Dei, quieta est, & tranquilla, facitque ut sentiatur quod loquitur, magnam vim & efficacitatem verbis adfert. Et ut Apostolus dixit *g quinque* huiusmodi verba tali modo prolata, præstant *decem millibus* alio spiritu prolatis: quia non solum hominis loquentis sunt verba; sed ipsius Dei, qui per os hominis loquitur. Ad idem confert tertia conditio siue circumstantia, quam posuit Apostolus, scilicet sermo sit *coram Deo*: quasi sermo ipse fiat in eius præsentia: quem supplices oremus, ut ipse loquatur, nostrosque suppleat defectus. Nam cum aliquis cogitur de negotio aliquo cum insigni viro loqui: is studet cum humilitate & subiectione loqui, petitque ab eo dirigi; & magis illius sapientia, suum suppleri defectum. Quare loqui coram Deo, est cum timore, ac diuinæ maiestatis reuerentia loqui: orando cum magna animi demissione, ut cum sit præsens, dignetur verba illa in cor audientis immittere. Acceduntque omnes rationes, quæ proponuntur, sint de Christo Domino: ut, qui eas audit, permoueatur ad eius imitationem: qui præcipuus est Religiosæ vocationis finis, non flectendo voluntatem ad particularem aliquem, ipsum imitandi modum; sed eiusdem Saluato-

3; Re. 19. 9

22. Cor. 2. 17
Sinceritas
ad alios
mouendos
necessaria.
Et. Cor. 2. 4.

Inspiratio
Dei quieta.
g. 1. Cor. 14.
19.

Loqui co-
ram Deo
quid sit.

h. Prov. 9. 4.

i. Marc. 4. 26.

In spec. ex-
empli. verbo
conuersio.
xemp. 23.
pl. 1. l. 3. c.
8.
Isai. 14. 11.

ris prouidentia id relinquendo. Is enim feruentes suos predicatorum
quitur, ut in cordibus audientium exactius, repetat verba, quae audierunt.
Ac propterea Sapiens dixit: ipsam *diuinam Sapientiam*, cum *misi anciam*
ut vocarent ad arcem, etiam per se *h. loquentem esse insipientibus*, & inter
vocatione illos vocasse. Et ipsemet Saluator dixit: sic esse regnum
quemadmodum si homo *iiciat sementem in terram*, & dormiat, & *semen*
minet, & *increscat, dum nescit ille*. Diuina enim prouidentia curam suscipit
se, da: quae ipsum augmentum: quare vocanti incumbit tantum sementem
vocationis externo tuoverbo iacere in corda audientium; & considerat
uinam prouidentiae, quod sit reliqua suppletura. Ita fecit quidam Religio-
Ordinis Sancti Dominici, qui eum visitasset quendam virum licentia
multis delictis deditum; ei valedicens, dixit verba illa *Isai: subter te ierunt*
linea, & operimentum tuum erunt vermes, & ita discessit, committens Dom-
nostro, ut illi sementi virtutem & efficacitatem daret. Quod ille fecit
citer: nam repetens ad cor eius viri eadem verba, aded profunde illud per-
trarunt, ut relictis omnibus, decreuerit ingredi Religionem.

§. 2.

Tract. 2. c. 12.
& tract. 1. c.
11.

Lib. 24.
Mor. cap. 16.

1. Reg. 10. 5.
10.
In Duce spi-
rit. tract. 2. c.
10. §. 4. alid
ob causam
hoc fuit ex-
plicatum.

SED QUONIAM hortari verbis & rationibus ad perfectionis hanc
impletendum non semper est medium satis accommodatum & ef-
cax ad omnino persuadendum: est aliud magis vniuersale, minus
suspectum, per exempla scilicet insignis sanctitatis, quae ipsis oculis
nuntur, quae (ut in primo tomo est dictum) sunt Vocationis diuinae
media ad conuertendos peccatores, & iustos perficiendos: immo etiam
ad utrosque permouendos, ut Religiosum statum amplectantur. Sicut
nim (vt ait Sanctus Gregorius) viua quaedam lectio, non solum per
nis Evangelica; sed facilitatis quoque & iucunditatis, quae sentitur in
ius exercitio. Videntes enim alios homines similes nobis exercen-
tes cum magna tranquillitate & iucunditate virtutes Religiosas: concep-
mus spem, quod & nos poterimus easdem exercere. Et tunc accipit
Spiritus Sancti inspiratio, commutans cor timidum & ignauium in
mosam; additque illi spiritum & animum, ut sese illis coniungat ad
uiuendum. Meminerimus congregationis filiorum Prophetarum, quos
supra diximus fuisse illius temporis Religiosos, qui descendebant a *ex*
le Dei, & ante eos praecedebant *psalterium & tympanum*, & *rebia*, & *cytha*
ra, prophetantes & laudantes Deum in illis instrumentis, quod videns Saul
cum esset humilis, & paruus in oculis suis, *insiluit in eum spiritus Domini*, &
prophetauit in medio eorum, cum tanta omnium admiratione, ut dicerent

